

There are no translations available.

Cu mila lui Dumnezeu, Io Vlad voievod și domn a toată țara Ungrovlahiei, fiul marelui Vlad voievod, a zidit și a săvîrșit această biserică, iunie 24, în anul 6969 indictionul 9.*

Este slova domnitorului Vlad Țepeș, săpată în piatră la pisană la biserică cu hramul Sf. Ierarh Nicolae (1461) pe care a ridicat-o în curtea domnească de la Tîrgșor. Curtea domnească de la Tîrgșor?!?. Adică satul ăla la mai puțin de 10 kilometri de Ploiești a fost curte domnească?!

Ei bine, da! Azi vorbim de Tîrgșoru Vechi, dar în locurile astea prahovene s-au găsit necropole sarmate, geto-dace și chiar germanice. Iar pînă să intre în hrisoavele medievale denumirea de Tîrgșor, aici a existat și un castru roman.

După cum îi spune și numele, așezarea medievală este legată de un târg, de treburi negustorești. Pentru diminutiv, spun istoricii, trebuie să privim către Tîrgoviște: să se evite confuziile și să fie... respect administrativ.

Astfel că prima menționare a Tîrgșorului ca localitate este într-un hrisov din 6 august 1413 dat de Voievodul Mircea cel Bătrîn ce cuprinde acordarea unor privilegii domnești negustorilor. Cu aceasta începe perioada de înflorire a cetății Tîrgșor. Construit pe o movilă naturală, străjuită de ziduri puternice și înconjurată de râul Leaota, orașul era un bun adăpost pentru domnitori, boieri și negustori. Însemnătatea lui a crescut datorită poziției sale pe drumul comercial ce lega Brașovul și Europa Apuseană de Constantinopol, determinând voievozii să construiască aici o

curte domnească. Maxima dezvoltare este la începutul sec. XVI, decăderea începînd de la sf. sec XVI. Motive geo-politice.

În prezent, biserica voievodală din Tîrgșoru Vechi este înconjurată de numeroase ruine, acestea întinzîndu-se pe o suprafață de cîteva hectare.

Dar biserica lui Vlad Țepeș nu a fost nici prima, nici singura din curtea domnească de la Tîrgșor. Cronicile pomenesc și ctitoria lui Vlad Dracul (tatăl lui Vlad Țepeș), amintesc și pe Vladislav al II-lea, ucis chiar pe ulițele tîrgului. De altfel, una din legende spune că Vlad Țepeș a ridicat sfînta biserică tocmai pentru păcatul uciderii lui Vladislav, asprul domn nefiind străin de crimă.

Perioada cea mai frumoasă a Tîrgșorului este legată de Sfîntul Bincredincios Voievod Neagoe Basarab (1512-1521) care îl numără între „cetățile domniei mele”. Cele mai multe hrisoave ale acestui de Dumnezeu cinstitor voievod sunt emise de la Tîrgșor.

Curtea domnească de aici mai cuprinde în timp și ctitoriile lui Matei Basarab și Mihnea Turcitul.

Căzută în ruină și uitare, biserica ridicată de Vlad Țepeș este restaurată în anul 1671 de Antonie Vodă din Popești (1669-1672) care, fiind bătrîn și simțindu-și sfârșitul aproape, o sfințește înaintea de a fi repictată, adăugându-i un nou hram: Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil. Sub păstoria Părintelui Stareț Daniil, noua obște a reînceput aducerea de jertfă și laudă duhovnicească Bunului Dumnezeu. Sfîntul Bincredincios Voievod și Martir Constantin Brîncoveanu (1688-1714) a cărui soție era nepoata lui Antonie Vodă rînduiește zugrăvirea bisericii domnești din Tîrgșor.

În anul 1752 domnitorul Grigorie II Ghica închină Mănăstirea Turnu Mănăstirii Sfîntul Pantelimon din București pentru ca printr-o dare anuală egumenii de la Tîrgșor să ajute spitalul săracilor de la această mănăstire. Urmează apoi o perioadă de decădere a mănăstirii pricinuită de dese războaie ruso-austro-turce și de necucernicia oamenilor. Spre sfârșitul secolului al XIX-lea ultimul stareț, Arhimandritul Ruvim, este nevoit să construiască o nouă biserică și chilii la celălalt capăt al moșiei mănăstirii, la Crîngul lui Bot (actualul Tîrgșorul Nou). Egumenul Ruvim moare însă în chip misterios, obștea monahală de atunci se risipește, iar moșia mănăstirii rămîne în administrația Eforiei Spitalelor Civile pînă la anul 1948. Părea că și această biserică urma destinul vechilor locașuri ale curții domnești, zidăria coborînd încet către întîlnirea cu firele de iarbă...

Pentru rugăciunile sfinților ctitori, bunul Dumnezeu luminează pe câțiva clerici care cer reactivarea mănăstirii în iunie 1997 vrednicului de pomenire Patriarh Teoctist cu a cărui binecuvîntare sfîntul locaș reînvie. În august 1997 sunt transferați primii trei viețuitori de la Mănăstirea Sfîntul Nicolae-Sitaru care reînnoadă firul sfințelor slujbe după tipicul mănăstiresc.

Stareț al micii obști nou formate este Părintele Ieromonah Valentin, numit recent exarh de zona al Arhiepiscopiei Bucureștilor (coordonează activitățile duhovnicești-gospodărești ale celor 13 mănăstiri din zona Prahovei).

Cu multa credință în Dumnezeu și din respectul față de înaintași, biserica lui Țepeș a fost restaurată, obștea a sporit iar mănăstirea Turnu este inclusă acum în diverse pelerinaje. Talanții au fost înmulțiți, Harul lucrează.

Creștinii știu de ce revin aici: pentru căldura cu care ești întâmpinat; pentru cuvintele miezoase, cu sevă patristică dar cu urechea la noutățile zilei (chiar multimedia) sau șugubețe, atunci când e cazul, ale părintelui Valentin. Și tot creștinul care a călcat pragul sfintei mănăstiri știe că orice ar avea pe suflet, mai întâi trebuie să se așeze la masă căci e obosit de drum.

Biserica a fost refăcută după proiectul arhitectului Călin Hoinărescu. A urmat fresca, restaurată și completată extrem de frumos de pictorul Romeo Andronic. În 2008 s-a obținut autorizația de construcție - Restaurarea și consolidarea zidului de incintă al vestigiilor medievale, construirea chiliilor și a stăreției din incinta Mănăstirii Turnu și utilități, iar în luna martie a aceluiași an s-au demarat lucrările. Putem sprijini aceste lucrări redirectionând cei 2% din impozitul pe venit către mănăstirea Turnu.

Fie că vii dinspre București, fie că vii de la Ploiești, drumul spre mănăstirea Turnu trece prin Strejnicu. Parcă pentru a te pregăti pentru o lecție de istorie cu numeroase momente dramatice, în goana mașinii nu scapi totuși o troiță așezată undeva la marginea drumului, pe partea stîngă. Troița comemorează asasinarea, în noiembrie 1940, a uriașului genial: Nicolae Iorga. Istoricul absolut, gazetarul profetic, omul politic (neinspirat), profesorul pentru care cuvîntul erudiție avea o insuficientă definiție în orice dicționar. Părintele naționalismului românesc în sec. XX, primul agitator politic al veacului tulburat avea să fie împușcat mișelește de niște demenți pe care nu s-a sinchisit să-i deranjeze nici vestul, nici estul. Ba mai mult, au lasat impresia unei cooperări transfrontaliere, a interesului comun pentru crima.

Sursa: www.umblarici.ro